

[Poul Sørensen.]

der stilles nye statsmidler til rådighed for forsikringsordningen, og således at Metalarbejdernes Arbejdsløshedskasse deraf skal lægge beslag på 1,3 mill. kr.?

Jeg har forsøgt at gå ind på disse ting her, har også i udvalget forsøgt at grave lidt dybere i problemerne, men det kan jeg altså ikke ved denne lejlighed. Jeg vil dog gerne for mit vedkommende have sagt, at det nye princip, som vi her møder, og som man nu altså vil lægge til grund for forsikringerne, giver som sit første udslag, at af de sparsomme statsmidler, som stilles til rådighed — og de skal være sparsomme, det ønsker man jo fra alle sider — lægger Metalarbejdernes Arbejdsløshedskasse beslag på 1,3 mill. kr. Betydelige beløb lægges der beslag på af andre arbejdsløshedskasser, hvis formueforhold er i allerhøjeste grad tilfredsstillende. Derfor har vi forsøgt under udvalgsforhandlingen at komme i realitetsforhandlinger om denne sag for dog i hvert fald at bringe flertallet til at forstå, at det princip, man her vil ind på, kunne blive bedre, hvis man arbejdede med det og ikke skulle haste denne sag igennem, således som vi er ved at gøre det.

Jeg vil også gerne udtale, at den mand, som jeg beundrer mest i denne sag her, er det ærede medlem hr. Hans Rasmussen. Jeg tør nok sige, at den indflydelse, som smedene — og altså også det ærede medlem — har haft på denne sags udformning, tager jeg hatten dybt af for. Når man går forslaget igennem og ser, hvorledes økonomien vil komme til at forme sig for de forskellige kasser, og hvem der lægger beslag på de nybevilegede beløb, må jeg rigtignok sige, at da er det det ærede medlem hr. Hans Rasmussen, som er dagens mand blandt dem, der har stået fadder til denne nye arbejdsløshedsforsikringslovgivning.

Denne særstilling for smedene — og andre eksempler kunne nævnes — har jeg villet fremlægge som eksempel på, hvilket udslag de nye regler, som indeholdes i dette forsikringsforslag, vil give. Jeg fastholder mit tidligere fremsatte synspunkt, at lovforslaget tager en forkert retning. Den gruppe, som man ville hjælpe, skal nok hurtigt komme i vanskeligheder igen, og de midler, der er sparet op i kasserne også

ved statens hjælp, bliver liggende urørt, som jeg her har skitseret.

Jeg har bl. a. i udvalget forsøgt at få oplysninger frem om, hvordan det ville stille sig, om man levede op til det standpunkt, som det ærede medlem hr. Aage Fogh, det ærede medlem hr. Lorentzen og jeg har haft i udvalget: at statens udgifter ikke måtte stige. I lang tid lå finansministeriets repræsentant på linje med os, vi var ganske enige. Ud fra det synspunkt bad jeg om at få beregnet, hvorledes det ville stille sig med økonomien, og der foreligger også herom en beregning. Jeg bad i første omgang om at få beregningen foretaget med skyldig hensyntagen til den arbejdsløshed, der har været i de forskellige fag, og den formue, de forskellige kasser har bag sig. Med disse forudsætninger viser opgørelsen, at man udmærket til støtte for Arbejdsmandenes Arbejdsløshedskasse kunne gennemføre en ordning, som lå inden for de hidtidige økonomiske rammer for denne forsikringsform. Det er klart, at den overordentlig gunstige stilling, som smedene får efter lovforslaget her, ville de ikke få efter denne beregning, og andre kasser med formue bag sig måtte selvfølgelig også vige til fordel for de dårligst stillede; men stillingen ville efter min mening blive fuldstændig redelig og fornuftig. Jeg har oven i købet i udvalget været inde på den tanke — men tiden har ikke været til det, påstår man fra ledelsens side — at man skulle gå dybere ind på problemet; jeg kunne f. eks. tænke mig, at man skulle bringe en faktor som kontingentets størrelse ind i billedet. Det er jo urimeligt, at Metalarbejdernes Arbejdsløshedskasse med en formue på 63 mill. kr. skal have yderligere statsmidler på 1,3 mill. kr., med et kontingent, som i lange tider har ligget som et af de laveste, på 62, 63 eller 64 kr. om året. Der er da gode grunde til at gøre opmærksom på, at man også kunne tage denne faktor med i betragtning. Jeg ved ikke, om det ærede medlem hr. Aage Fogh vil støtte os i bestræbelsen for mellem anden og tredje behandling at forsøge at grave dybere og finde en vej frem til fordeling af de midler, der skal ydes til dette formål, på en efter min mening mere saglig og rimelig måde. Jeg ved ikke, om der er forhandlingsmuligheder i så henseende, det kan vi vel få at